

Alle hjørnets beboere

Emma Rosenzweig

Melanie Kitti & Carl Mannov, *Hard Words*

7.03.2026 – 21.06.2026

Ifølge den franske filosof Gaston Bachelard, er det livsnødvendigt for alle mennesker at dagdrømme. Faktisk gik Bachelard så langt, at han, da han udgav *Rummets poetik* i 1958, skrev, at dagdrømmeriet er fuldstændigt altafgørende for at vi overhovedet kan eksistere og navigere i det vi kalder den virkelige verden. Men hvor fødes dagdrømmen? I barndomshjemmet, i et hus, en lejlighed, en krog, et hjørne, under en seng, bagved en dør. Det gode ved dagdrømmen, er jo, at den nyder sin egen tilstedeværelse, sagde Bachelard, og når filosofen yderligere skrev at "(...) intet er tomt for dem der virkelig forstår at drømme i hjørner (...) alle hjørner er hjemsøgte, hvis ikke de endda er nogens hjem", var det ikke bare fænomenologiens grundsten han optegnede, men også en videnskabsmands poetiske indgang til kunstens grundpræmis.

Billedkunstnerne Melanie Kitti og Carl Mannov boede under samme tag i flere år, først i Oslo hvor de mødte hinanden, og senere i København hvorfra de begge stadig arbejder i dag. Engang var de et par, i dag er de venner og kollegaer. Det er svært ikke at opleve deres fælles udstilling *Hard Words* som et sammenfald af to individers dagdrømmerier, to forskellige sind der i deres flugt fra hjernens hverdagslige ordensbehov, er stødt ind i hinandens sammenfoldede hjørner indeni dagdrømmen. Kitti, født i 1986, arbejder med skulptur, tableauer og freskomaleri, hendes praksis som forfatter taler direkte ind i hendes billedkunst. Det er fragmenterede skrig af inderlighed, kroppen vendt på vrangen og dyr i altid bevægelige metamorfoser. Mannov, født i 1990, beskæftiger sig i sine malerier med sine egne opfindelser af arketyper, karakterer der går igen i forskellige mennesker i en umættelig portrættering med tilbagevendende distinkte objekter som den samme stribe trøje eller et par briller, noget man med Bachelard'ske ord ville kunne definere som ekkogeometri. Fælles for begge kunstneres værker er, at de rum der skabes omkring deres motiver, aldrig ville kunne eksistere andre steder end i dagdrømmen. Dyrenes og menneskernes liv forbyttes, lokalerne indsnævres og horisonterne vakler.

I huse og rum eksisterer virkeligheden og uvirkeligheden side om side, og det er her vi ifølge Bachelard kan gå på jagt efter vores indre billeder, dem som senere skal skabe en fornyet kontakt mellem os og virkeligheden. Bachelard var en ekstrem stor tilhænger af det indre billedes værdi, men hvor psykoanalytikeren Freud betragtede symboler som en del af det underbevidste, insisterede Bachelard på, at de billeder vi finder indeni os selv når vi læner os ind i ensomheden, også er en realitet udenfor fantasien. I de første mange år af Bachelards karriere var det videnskaben med sine matematiske formler og en særlig interesse i elektromagnetisme og telegrafi, der fyldte det hele når han underviste på Sorbonne. Derfor overraskede det mange omkring ham, da han som 36-årig, tilsyneladende ud af det blå, indledte en karriere indenfor filosofi. Resten af hans liv underviste han i og skrev om fænomenologi, om de fire elementer jord, ild, vand og luft, og om hvad de rum og objekter vi mennesker omgiver os med og i, siger om os og vores væseners

væren. At læse Bachelard som billedkunstner er som at få tilegnet sig en berettigelse til at findes, for det giver os mulighed til at se på kunsten som Bachelard opfordrer os til at se på verden; den eksisterer allerede, men værkerne får os til at stoppe op og opdage, at det der allerede er, altid er i gang med at forvandle sig til noget der ikke var her før. Verden er ikke statisk, og det er både Kittis og Mannovs respektive praksisser exceptionelle eksempler på. Som når sprogets begrænsninger møder billedets evne til at strække et rum ud mellem to karakterer og et bogstav er fanget imellem dem, i Mannovs malerier, eller når et dyrs krop skæres op og falder fra hinanden i kvadratiske fragmenter i Kittis freskoer. Måske er det faktisk bedst beskrevet i en passage i *Rummets poetik* hvor Bachelard citerer digteren O. V. Milosz fra hans udgivelse *Indvielse i kærlighed*:

"(...) her i hjørnet mellem skænken og pejsen finder du tusinde midler mod kedsomhed og et uendeligt antal ting, der kan optage dine tanker i en evighed: den mugne lugt af nogle minutter for tre hundrede år siden, den hemmelige betydning af hieroglyffer skrevet i flueskidt; den triumferende bue over musehullet; den måde tapetet trævler på, hvor din krumme og knoklede ryg har gnubbet imod det; den hvinende lyd af dine hæle mod marmorgulvet; den pudrede lyd, når du nyser..."

Emma Rosenzweig, februar 2026